

Một Thoáng Nhớ Thương

Tôn-Nữ Mai-Tâm

Thương tặng các Phu Nhân Mũ Nâu BĐQ

Đoàn xe màu đất nối đuôi nhau rời hậu cứ, bụi đỏ tung mù lên cao suốt quãng đường dài trước dãy nhà Sĩ Quan, làm lòng tôi nhói đau trong cô đơn... Chiếc xe cuối cùng đã khuất, không gian như ngừng lại, im lặng, tĩnh mịch một cách đáng sợ. Tôi cúi đầu quay vào. Ngôi nhà nhỏ bé chỉ còn mình tôi và hai chú lính, nguyên cả TĐ 11 lại rời nơi đây để đi vào một nơi xa xôi nào đó... Tôi chỉ biết đợi chờ...

Chồng tôi đã dẫn đơn vị đi, tôi không biết anh đang ở đâu, vì cũng như những lần hành quân khác, anh không bao giờ nói, chỉ hôn nhẹ lên má tôi rồi đi. Lòng tôi chùng xuống thốn thức rất buồn, vì không biết anh đi bao lâu, không biết bao giờ anh sẽ lại về! Phần nhiều chồng tôi chỉ nói: “*Ngày mai anh đi vắng nghe.*” Anh không muốn tôi biết nhiều. Có lẽ anh sợ tôi lo lắng chằng? Rất nhiều lần khi người yêu vào rừng rồi tôi mới thấy một tờ giấy

nhỏ viết vội vài lời ngắn ngủi nhét dưới gối, “*Em ở nhà giỏi nghe - Đợi anh - Yêu em nhiều.*” Chỉ vậy thôi...

Lần này sao lâu quá mà không có tin tức gì, tôi lại sắp sinh cháu đầu tiên. Tôi thấy lo lắng, gạn hỏi chú lính giữ nhà:

- *Chú Sui à, có tin tức gì của Hoàng Mai không, chú?*

Vẻ mặt chú buồn buồn:

- *Không có gì cả, cô à.*

Rồi chú bỏ đi qua bên hậu cứ phía sau khu ở của các sĩ quan.

Thường khoảng vài hôm sau thì mấy chú sẽ báo tin “*Ngày mai Hoàng Mai về*”, lần này không ai nói gì với tôi cả. Hình như ai cũng muốn tránh mặt tôi, không cho tôi biết một chút ít tin tức. Sự im lặng kéo dài... Cho đến lúc chịu không được, tôi làm gan bước qua hậu cứ, nhìn thấy mọi người xúm lại quanh chiếc máy truyền tin như bàn tán điều gì quan trọng với vẻ mặt nghiêm trọng, căng thẳng. Nhìn thấy tôi, mọi người lảng xa, không buồn nhìn đến tôi. Đại Úy Giáp cũng chỉ ngẩng đầu chào tôi rồi im lặng.

Nghe tôi hỏi thăm, chú Xui đứng dậy:

- *Để em đưa cô về, cô không nên ở bên này.*

Rồi chú hé lộ cho tôi biết chút ít là cả TĐ 11 đang ở trong tình trạng rất gay go, chưa biết ra sao. Không ai cho tôi biết rõ ràng hơn như tôi mong chờ được nghe.

Trong dãy nhà sĩ quan, tôi ngạc nhiên vì hình như chỉ có một mình tôi là đàn bà. Tôi không có bạn để nói chuyện, vì chồng tôi thì một tháng ở trong rừng hơn 25 ngày rồi. Những ngày đợi mong thật là dài. Anh trở về vài ngày ngắn ngủi, niềm vui đó không đủ để hâm nóng cho sự nhớ thương trong tôi...

Cuộc sống của người vợ lính thời chinh chiến đầy những khắc khoải lo âu. Nơi tôi sống đầy đất đỏ, khô khan, nóng thì thiệt nóng, lạnh thì chẳng thua chi Huế, rừng xanh xa xôi thăm thẳm

lạnh lùng, không một bóng người qua lại, không phố xá, không tiệm ăn, không ánh đèn nhảy múa...

Lúc yêu nhau tôi suy nghĩ rất lãng mạn “*hai trái tim vàng là đủ*”, bây giờ nhiều lúc cái buồn làm tôi chơi vơi... Tôi cô đơn vì xa người yêu, vì những ngày đợi mong. Tôi héo hon như cây hoa trồng nơi đất khô mà không được chăm sóc. Còn đâu cô nữ sinh Đồng-Khánh, hay là cô Sinh Viên Đà Lạt vô tư, nhí nhảnh, vui tươi!

Những ngày trôi qua rất căng thẳng, tôi vẫn không nghe được thêm tin tức gì. Cho đến một hôm... có những xe cam nhông tung bụi mù mịt đi vào khu nhà sĩ quan, chở xác chết của lính trong những bọc to và dài. Họ đã để tạm trước cư xá, sau đó di chuyển đi đâu tôi không hề biết. Một vài xác được kéo vào để bên trong các phòng kè bên. Người tôi lạnh toát, mồ hôi vả ra như tắm. Sự sợ hãi như làm tôi ngừng thở, vì tôi và những xác chết kia chỉ cách nhau có bức vách mỏng manh. Ngày qua ngày tôi buồn rầu, lo lắng không thể chợp mắt được... Các chú lính lại nói: “*Cô ơi, có xác ông Thiếu úy Quý, có xác chú Cư nữa...*”

Khung cảnh trở nên hỗn độn, tang thương khi vợ các binh sĩ ở trại gia binh biết tin. Họ bắt đầu tràn vào khóc lóc, kể lể. Tôi sợ hãi lẫn đau thương không cầm được nước mắt... Rồi ông Đại Úy Giáp xuất hiện, ông nói: “*Cô nên ra nói vài lời...*” Biết nói gì đây khi lòng tôi cũng tan nát, đau đớn và xót xa!

Khi tôi làm vợ người tôi yêu, tôi chỉ mới học ĐH năm thứ ba, nhìn đời toàn màu hồng, nay lâm vào một thực tế mà mình

không bao giờ tưởng tượng được. Tôi thật không biết phải làm gì với hoàn cảnh đang xảy ra, cuộc sống có quá nhiều lo sợ và căng thẳng này... Xác chết mỗi ngày được đem đến, rồi lại được chở đi một cách lạnh lùng. Tôi lo lắng không biết mỗi lần xe chở xác về như vậy, có xác chồng mình hay không?

Những đêm không ngủ được, tôi hay đứng trước hiên nhà, nhìn những ánh đèn hiu hắt xa xa, nước mắt chảy quanh mà lòng thì buồn vời vợi... Ôi buồn thật buồn, tôi nói “*Buồn ơi! chào mi*” mà nó vẫn cứ bám theo tôi dai dẳng. Tôi sợ cái khung cảnh trầm lặng và đen tối chung quanh này, cảm thấy mình bất lực và quá nhỏ bé. Ngược nhìn sao trắng xóa trên bầu trời đen, tôi chỉ biết cầu nguyện trong nước mắt. Xin Thượng Đế gìn giữ cho chồng tôi cùng TĐ 11 được sớm trở về bình an.

Rồi một hôm, các chú lính kêu to: “*Cô ơi, Hoàng Mai về rồi!*” Một người lính Mỹ (hình như Trung sĩ Walker thì phải), dìu chồng tôi vào nhà. Tôi như bất động, đầu óc quay cuồng. Lúc đó, tôi mới tin là chồng mình còn sống. Tôi đã mừng rỡ ôm lấy người yêu dính đầy bụi đường, vàng vốt ốm yếu, đứng không vững. Tim tôi đập rộn rã, như nhảy khúc liên hồi, không nói được nên lời, dòng lệ chan hòa, thật không có niềm cảm xúc, hạnh phúc nào bằng... . Tôi cảm tạ Thượng Đế đã gọi người yêu tôi về nguyên vẹn. Anh đã sống còn và trở về từ trận đánh đẫm máu có địa danh Ben-hét...

Đã nhiều chục năm trôi qua, mà những hình ảnh đó hiện ra trong trí tôi như mới xảy ra hôm nào... Những kỷ niệm với TĐ

11, với Pleiku đất đỏ bụi mù vẫn hằn sâu trong ký ức. Giờ nhớ lại tôi không còn sợ hay buồn nữa, tôi chỉ nuối tiếc, yêu mến, thỏn thức, trân quý... và ước gì mình được sống lại những khoảnh khắc thời gian đó, nhưng trong khung cảnh thanh bình hơn.

Tôi cảm ơn Thượng Đế đã gìn giữ các anh trong thời chinh chiến, hẳn là Ngài đã dành sẵn một chương trình đặc biệt cho mỗi người trong chúng ta. Tôi cũng nhớ đến và cầu nguyện cho các chú lính đã bảo vệ tôi những lúc không có chồng tôi ở cạnh. Không biết giờ này các chú ở đâu? Xin Thượng Đế gìn giữ các chú cùng gia đình. Riêng tôi, trong quãng thời gian còn lại trên cõi đời này, tôi xin được hết lòng kính mến và biết ơn Ngài.

Rất nhớ...